రజనీకాంత్

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

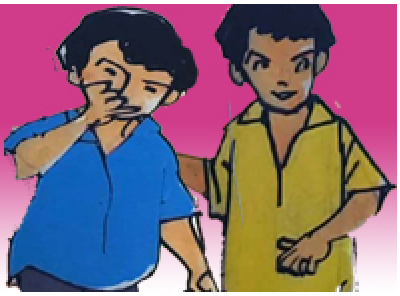

మారుతిరావుగారు వ్రాసిన రెండవ నవల ఇది.
రచనాకాలం: 1960

(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

12

శ్రీరామనవమి వచ్చింది.

విజయనగరంలో పండుగ బాగా జరుగుతుందని మా నాన్న అనేవాడు. నాకు సరిగ్గా అయిదేళ్ళుండగా నాన్న చచ్చిపోయాడు. తర్వాత బాబాయి దగ్గరికి వచ్చేశాను. అప్పట్లో నాకో అమ్మమ్మ ఉండేది. సంబరాలు చూడడానికి అక్కడికి వెళ్తూండేవాడిని. ఆమె ఎప్పుడు చచ్చిపోయిందో సరిగా గుర్తులేదు.

ఈసారికూడా వెళ్దామని అల్లరిపెట్టాను బాబాయితో. ఏ ముఖాన ఉన్నాడోగాని సరేనన్నాడు. నేను పొంగిపోయాను. కిష్టుడూ, రాజీ అందరికీ చెప్పేశాను నేను వెళ్తున్న సంగతి. అందరూ నన్ను రైలుకి దిగబెట్టడానికి వస్తామన్నారు. రైలుకి వెళ్ళేప్పుడు, ఎర్రటోపీ ఒకటి సంపాయించాను. ఎర్ర జండా, పచ్చ జండా కట్టాను. గార్డు వూదే విజిలులాంటిదే నా దగ్గరా ఒకటి వుంది. అందరు స్నేహితులూ రైలు దగ్గరికి వచ్చారు. స్టేషను దాటిపోయేవరకూ చేతులు వూపుతూనే ఉన్నారు.

వాళ్ళు కనిపించడం మానేశాక కిటికీ దగ్గరికి వచ్చి కూర్చున్నాను. ఎదురుగ్గా నల్లటి కొండలున్నాయి. వాటి వెనక ఎర్రటి సూర్యుడు కనిపిస్తున్నాడు. రెండు నల్లటి మేఘాలు దూరంగా వున్నాయి. పావురాలు బారుగా విడిపోతున్నాయి. పొలాల మీద నల్లావు, తెల్లావు తోక ఆడిస్తూ గడ్డిమేస్తున్నాయి. చిన్నదూడ పాలు తాగుతోంది నల్లావు పొదుగులో. కాకులు రెండూ చెట్టుమీద వాలాయి. కుక్క ఒకటి మెడెత్తి మొరుగుతోంది. అంతా విచిత్రంగా కనిపించింది నాకు. చెట్లు వెనక్కి నడిచిపోతున్నాయి. చూస్తూ చూస్తూనే నాకు తెలీకుండా నిద్రపోయాను. మళ్ళీ బాబాయి లేపితేకాని తెలివిరాలేదు. లేచేసరికి ఊరికి వచ్చేశాం. రైల్లోంచి గెంతు గెంతి దిగిపోయాను.

ఆ నాలుగురోజులూ రాత్రి పగలూ అన్నమాట లేకుండా బాబాయి నన్ను తిప్పాడు. మరి వేషాలు కనిపించని చోట భుజం మీద ఎక్కించుకుని చూపించాడు. రకరకాల వేషాలు చూశాను. చాలా బావున్నయ్. ఓ చోట డాన్సుకూడా చూశాను. మరో చోట పెద్ద బోర్డు కట్టారు. నాకు నోరు తిరగని పేరు దానిమీద వ్రాసి ఉంది.

"ఆ నాటకం చూడడానికి వెళ్దాం బాబాయ్" అన్నాను మెల్లగా.

"వద్దురా. చాలా ఆలశ్యమయిపోతుంది యింటికెళ్ళేసరికి" అన్నాడు. నేను పట్టువిడలేదు ఆ లైట్లూ, రంగులూ నన్ను బాగా ఆకర్షించాయి. వెళ్తేనేకాని వీల్లేదన్నాను. చివరికి యిద్దరం లోపలికి వచ్చాం. బలే గమ్మత్తుగా ఉంది లోపల. జనంతో ఆ గదంతా నిండిపోయింది. మాకు ఎదుట పెద్ద తెరలు వేలాడుతున్నాయి. లోపల ఏం జరుగుతోందో చూడాలనిపించింది. బాబాయి చుట్ట కాల్చుకుని చిన్న కునుకు తీస్తున్నాడు ఇంతలో ఆయన్ని నేను తప్పించుకుని కుర్చీల మధ్యనుంచి దూరుతూ తెరల దగ్గరికి వచ్చేశాను. ఎవ్వరూ చూడకుండా లోపలికి దూరిపోయాను.

లోపలంతా సందడిగా వుంది. సగం రంగులు వేసుకున్నవాళ్ళూ, పంచెల్తో, చొక్కాల్తో, గదల్తో భీముడూ, ఆంజనేయుడు మూతితో ఉన్నవాళ్ళూ రకరకాల మనుషులున్నారు. అందర్నీ చూస్తు ఓ మూలకి నిలబడ్డాను. కొంతసేపటికి ఎవరో గణగణమని గంట కొట్టేశారు. పెద్ద హారతి వెలిగించి పాటలుపాడారు. దభీమని కొబ్బరికాయ పగలగొట్టి ప్రక్కన పడేశారు. ఎవ్వరూ చూడకుండా దాన్ని అందుకుని ఓ మూలన ఫలహారం చేస్తూ కూర్చున్నాను.

నాటకం ప్రారంభమయిన గంటవరకూ మేలుకుని కూర్చున్నాను. తర్వాత నాకు తెలీకుండానే నిద్రపట్టేసింది. అలా ఆ మూలనే ఎంతసేపు నిద్రపోయానో నాకే తెలీదు.

కాస్సేపటికి "ఎవడ్రా నువ్వు? ఇక్కడ పడుకున్నావ్? బయటికి పో దొంగవెధవా" అని అరుస్తూ నెత్తిమీద ఎవరో ఠంగున మొట్టికాయ పెట్టేవరకూ తెలివిరాలేదు. అంత నిద్దట్లోనూ తల జివ్వుమంది. కొట్టినవాడిమీద వళ్ళుమండిపోయింది. వెంటనే లేచి కూచున్నాను. ఎదురుగ్గా వున్న వాణ్ణి చూసేసరికి ఆశ్చర్యపోయాను. ఎవరో కుర్రాడు వంటినిండా రంగు వేసుకున్నాడు, తలకి కిరీటం, పూలదండలూ, పసుపు రంగు సిల్కుపంచె, పువ్వుల బాణం, పట్టుకుని వున్నాడు. వేషం ఎంతో బావుంది. ఇది చూస్తూంటే నా కోపం మరచిపోయాను.

"ఎవరండీ మీరు?" అన్నాను అబ్బాయితో.

"అన్నానో లేదో "గోపూ" అని గావు కేకపెట్టాడు ఆ కుర్రాడు. నేను మొదట తెల్లబోయాను. నా నిద్దరంతా పోయింది. వాణ్ణి జాగ్రత్తగా చూసాను. చూస్తూనే వాణ్ణి కౌగలించుకుని "రజీ" అని అరిచాను. అప్పటికింకా నాటకం అవుతోంది. మేం ఎన్నో విషయాలు మాట్టాడుకొంటూ కూచున్నాం. "ఇక్కడికెలా వచ్చావ్?" అనడిగాను. అక్కడితో వాడు చెప్పడం ప్రారంభించాడు. మొదట ఎన్నోవూర్లు తిరిగాడుట. కనిపించిన ప్రతివాడినీ తనకి నాటకంలో వేషం యిమ్మని బ్రతిమాలాడట. కొన్నిరోజులు తిండిలేక తిరిగాడట. చివరికి యీ నాటకం కంపెనీ మేనేజరు దయతలచి యీ వేషం యిచ్చాడుట.

"నీ వేషం ఏమిటి?"

"మన్మధుడు"

"చాలా బావున్నాయి నీ బట్టలు వేషం బావుంది."

"ఇదేం వేషంలే" బోడి వేషం ఇంతకన్నా మంచి వేషాలు వేశాను.

"నువ్వు చూడలేదుగాని వినాయకుడి వేషం చాలా బావుంటుంది. ఎంచక్కా ఏనుగు తల మనకి తగిలిస్తారు."

"నిజం ఏనుగు తలే?"

"అంటే నిజం కాదనుకో. అచ్చు అలాగే ఉంటుంది."

"అబ్బా!"

"అందులో వుంటే భలే బావుంటుంది."

"మరి నన్ను కూడా యింద్లో చేర్చుకుంటారా రజీ?"

"చెప్పలేం. అయినా మేనేజరుతో నేనూ చెప్పి చూస్తాను. కానీ నీకు గొంతులేదురా!"

నిజమే నేను కీచుగా మాట్టాడతాను. మంచి గొంతుక లేనందుకు నామీద నాకే అసహ్యం వేసింది.

"మరెలా?" అన్నాను.

"అయినా పర్వాలేదులే లత అనే ఒకావిడుంది. ఆవిడతో చెప్పి చూస్తాను"

ఈలోగా ఎవరో ఇద్దరు మాదగ్గరికి వచ్చారు. రజీవేపు చూస్తూ.

"ఇక నువ్వు లేవాలి. నీ సీను దగ్గరికి వచ్చేసింది" అన్నాడు.

"నువ్వూ వస్తావేమిటి అక్కడికి" అన్నాడు రజీ.

"ఎక్కడికి?"

"తొట్టెలోకి"

"ఏ తొట్టె?"

"అంతా చూపిస్తానుగా? పదముందు"

"ఇద్దరం పెద్దనిచ్చెన పట్టుకుని నాటకం ఆడుతున్న చోటికి సరిగ్గా మీదకి వచ్చాం. మనుషులెవరూ కనిపించడంలేదు.

అక్కడ రథంలాంటి చిన్న తొట్టివుంది. దానిలో పెద్ద మహారాజులాగ కాలుమీద కాలువేసుక్కూచున్నాడు రజీ. దానికి రెండు ప్రక్కలా పెద్దతాళ్ళు కట్టి ఉన్నాయి. వాటిని నేలమీద ఎవరో పట్టుక్కూచున్నారు.

"ఇక్కడి కెందుకొచ్చాం?" అనడిగాను ఆ తొట్టి ప్రక్కనే వున్న యినుప దూలం మీద కూచుంటూ.

"మన్మధుడు స్టేజిమీద ప్రత్యక్షమవాలి. చూస్తావుగా?"

"అదెలా?"

"ఏమీకష్టంకాదు. సరిగ్గా ఆ సమయానికి స్టేజిమీద వున్న వాళ్ళిద్దరూ దూరంగా జరుగుతారు. నేనే సమయంలో దిగుతానో వాళ్ళిద్దరికి తెలుసు. వెంటనే యీ తాళ్ళు పట్టుకు కిందన కూచునవాళ్ళు తాళ్ళు వదిలేస్తారు. రథం స్టేజి మీదకి దిగిపోతుంది. ఎలావుంది?"

"చాలాబావుంది. మరి చూసేవాళ్ళకి తాళ్ళు కనిపించవూ?"

"అవి కనిపించకుండా ఓ చిన్న గమ్మత్తు చేస్తారు. హాల్లో ఓ మూల నేలటపాకాయ పేలుస్తారు. హాల్లో వాళ్ళంతా చటుక్కున అటువేపు చూస్తారు. వెంటనే నేను దిగిపోతాను. తాళ్ళు మీదికి పోతాయి"

"బాగుందిరా తమాషా" అన్నాను. నాకిదంతా మాయలాగ కనిపించింది.

"ఇంకా చాలా టైముందిలే ఏమైనా కబుర్లు చెప్పు" అన్నాడు తొట్టిలో కూచునే.

ఎన్నో విషయాలు మాట్టాడాను. కాని యిందాకటినుంచీ నాకొకటి అడగాలనిపిస్తోంది. ఇప్పుడిక ఆపుకోలేక అడిగేశాను.

"రజీ! ఒక్కసారి ఆ బట్టలూ, చెంకీ వస్తువులూ నాకిస్తావూ? తొడుక్కుని మళ్ళీ నీకిచ్చేస్తాను"

క్షణం ఆలోచించి సరేనన్నాడు. "త్వరగా తొడుక్కుని యిచ్చెయ్యాలి సుమా! లేకపోతే సీను వచ్చేస్తుంది"

"అలాగే" అన్నాను.

ఆ తొట్టిలో కూచునే దుస్తులన్నీ నాకిచ్చాడు రజీ. పంచె, చెంకీలు కిరీటం అన్నీ పెట్టుకున్నాను. చాలా బావున్నాయి. ఈ వేషంలో నిర్మల చూస్తే బావుణ్ణనిపించింది. ఆ యినుపదూలం మీదే అటూ యిటూ ఠీవిగా తిరిగాను. నోటికొచ్చిన మాటలల్లా వాగాను. మాక్రిందుగా యింకా నాటకం జరుగుతూనేవుంది.

"ఓ చుట్టవుంటే యివ్వరా" అన్నాడు రజీ.

వెంటనే తీసి యిచ్చాను. స్టేజిలోని వాళ్ళందరికీ నా వేషం చూపెట్టాలన్న తహతహ పుట్టింది. అంచేత రజీతో అన్నాను. "రజీ దాహం వేస్తోందిరా"

"అయితే నిచ్చెనమీంచి క్రిందకి దిగి వేగంగా త్రాగిరా" అన్నాడు చుట్టు పొగవదుల్తూ.

నా సంతోషానికిక మేరలేదు, చకచకా నిచ్చెనమీంచి దిగిపోయాను. స్టేజి అంతా తిరిగేశాను. ఎవరో ఒకావిడ నన్ను రెండుసార్లు భుజం మీద చెయ్యి వేసి ఆ తొందర్లో పలకరించింది "తయారైవున్నావా రజీ? జాగ్రత్తగా నటించాలి"

'ఓ' అన్నాను గర్వంగా. నేనింకా రజీ అనే అనుకుంటోంది ఆమె.

ఈ వేషం మీద చుట్ట కాళిస్తే ఎలావుంటుందో ననిపించింది. వెంటనే చుట్టతీసి వెలిగించాను. పొగల్ని వుంగరాలు చుట్టివదిలాను. ఓ మూలనున్న బెంచీమీద కూచున్నాను.

ఆ నేల పక్కనేవున్న కొన్ని వస్తువులు నా దృష్టిని ఆకర్షించాయి. నేలటపాకాయలు అయిదారు వున్నాయి. అక్కడెవరో పెట్టినట్లున్నారు. వాటిని తీసుకొందు చేతులు లాగాయి. ఇంకేమీ తోచలేదు. వెంటనే రెండు అందుకున్నాను. జేబులో పెట్టుకోబోయాను కాని, పంచెవుండడం చేత జేబులు కనిపించలేదు. నా లాగూ అయితేనే బావుణ్ణనిపించింది. వెంటనే ఒకటి తీసుకుని బలంగా గోడకి కొట్టాను. అప్పుడొచ్చిన శబ్దంతో హాలంతా ప్రతిధ్వనించింది.

రజీ ఎక్కిన తొట్టెతాళ్ళు పట్టుకున్న వాళ్ళిద్దరూ నిద్రతో కునుకుతున్నారు. ఈ శబ్దం వినగానే తాళ్ళు వదిలేసే సమయం వచ్చిందనుకుని చటుక్కున తాళ్ళు వదిలేసారు. దానికి తయారుగాలేని యిద్దరి నటులమీదా రథంతోపాటు వచ్చి పడిపోయాడు రజీ. చేతిలోవున్న చుట్టతో ఒకాయన నుదురుకాలిపోయింది. బనీనూ, లాగూతో, మొహానికి తెల్లరంగుతో వున్నాడువాడు.

ఇదంతా చూస్తున్న నాకు భలే నవ్వొచ్చింది. కాని స్టేజిమీద వున్నవాళ్ళంతా ఏడుపు మొహం పెట్టేశారు. రజీ బెదిరిపోయాడు.

హాల్లో అలజడి ప్రారంభమైంది. అరుపులూ, పిల్లి కూతలూ, కేకలూ హెచ్చయాయి. చెప్పులూ, రాళ్ళూ స్టేజిమీదకి వరసగా వచ్చిపడ్డాయి. వెంటనే తెరవేసేశారు.

పెద్దరాక్షసుడులాంటి ఒకాయన వచ్చి. "ఎవడ్రావాడు. ఆ టపాకాయ పేల్చాడు నాటకం మధ్యలో" అనరిచాడు. వాణ్ణి చూడగానే నాకు ప్రాణాలుపోయాయి. మిగతా నేల టపాకాయలుకూడా పట్టుకుని తడిక క్రిందనుంచి దూరిపోయాను ఒక్క ఉదుటుతో.

పైన బాబాయిని వెదికేసరికి నా తలప్రాణం తోకకి వచ్చింది. నన్ను చూడగానే "ఎక్కడికిరా పారిపోయేవ్? నీకోసం అంతా వెదుకుతున్నాను" అన్నాడు. కాని నా వేషం చూడగానే ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఏమిట్రా యిదంతా!"

"వేషం బాబాయ్ నన్ను కూడా వేషం వెయ్యమన్నారు"

నా వేషం బాబాయికి నచ్చినట్టుంది. నన్ను కిందా మీదా చూసి నవ్వుతూ "అయితే వేశావురా? ఏ వేషం వేశావ్? నేను నాటకం చూడేలేదు. నిన్ను వెదుక్కోవడంతోనే సరిపోయింది" అన్నాడు నన్ను అమాంతంగా భుజం మీదకి ఎక్కించుకు నడుస్తూ.

అక్కడినుంచీ కోతలు ప్రారంభించాను. నోటికి వచ్చి నట్టుగా చెప్పేశాను.

అంతా చెప్పిన తర్వాత బాబాయి చెవిలో మెల్లిగా అన్నాను. "రజీ కనిపించాడు బాబాయ్"

బాబాయి మొహం ఎర్రబడింది. "అలాంటి అల్లరి వెధవల్తో యికనుంచీ నువ్వు స్నేహం చేయకూడదురా. నువ్వు యిప్పుడు పెద్ద నటకుడివయావ్" అన్నాడు.

13

ఇంటికి వచ్చాక స్నేహితులందరికీ నా వేషం చూపాను. రకరకాల కోతలు కోశాను. ముఖ్యంగా నిర్మల నా వేషానికి చాలా సంతోషించింది. ఆమెతో నేను మాట్లాడడం మానేసి చాలా రోజులయింది. అందుచేత నా దగ్గిరగా రావడానికి భయపడి నేను స్నేహితుల్తో యీ విషయాలన్నీ చెప్తున్నప్పుడు దూరంగా నిలబడి వింది నేనిదంతా గమనిస్తూనే వున్నాను. అందరితో మాట్లాడడం అయిపోయాక ఠీవిగా నడుస్తూ యింటిముఖం పట్టాను.

రెండడుగులు వేశానో లేదో నన్ను పిలిచింది నిర్మల.

వెనక్కి తిరిగి నిర్లక్ష్యంగా "ఏం" అన్నాను.

"నీ వేషం ఎంతో బావుంది గోపూ! నిజంగా" అంది.

"ఓస్. అంతేనా నువ్వు చెప్పదల్చింది."

"నిజంగా నేను చెప్పలేనంత బావుంది."

"నేను త్వరలో సినిమాకి వెళ్ళిపోతున్నాను తెలుసా?"

"మళ్ళీ ఎప్పటికీ రావా?"

"రాను."

"మరి మీ బాబాయి?"

"ఆయన్ని తీసుకుపోడానికి ఒక్కసారి వస్తాను."

"మరి నేను?"

"నువ్వెందుకూ? ఎప్పుడైనా ఉత్తరం రాస్తానులే"

"అలాగే. నీకు మిఠాయి కావాలా? యివాళ మా యింట్లో చేశారు."

"ఇప్పుడు తెచ్చావా?"

"ఇదిగో నీకిద్దామనే ఉంచాను."

"రైట్! యిలా తే"

"మరి నాకు వేషం వేసి చూపెట్టవూ?"

"ఓ! అలాగే"

"పోనీ నన్నూ మద్రాసు తీసికెళ్ళకూడదా గోపూ?"

"ఎందుకు తీసుకెళ్ళకూడదూ? ఆలోచించి నిన్నూ తీసుకుపోతాను. ఏదీ మరి కొంచెం మిఠాయి?"

"ఇంద, ఇదంతా నీకే."

“భేష్. నువ్వు చాలా మంచి పిల్లవి.”

“మరి నాతో స్నేహంగా వుంటావా?”

“ఎప్పటికీ, సూర్యుడూ, ఆకాశం ఉన్నంతకాలం నీతో స్నేహంగా వుంటాను” అన్నాడు మిఠాయి చప్పరిస్తూ.

మర్నాడు బడికి వెళ్ళే సమయానికి ఓ కుర్రాడు నా దగ్గరికి పరిగెత్తుకు వచ్చాడు.

“మీరేనా ‘గోపూ‘ అంటే?”

“అవును. ఏం?”

“పడవ దగ్గిర ఒకతను మీకోసం కూర్చున్నాడు. వేగం రమ్మంటున్నాడు.”

“ఎవరూ?”

“ఏమో నాకు తెలీదు.”

“సరే నువ్వు పో. వస్తున్నానని చెప్పు.”

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments